

LBRIS

We know
books

Redactare, tehnoredactare: Andreia E. Breaz

Colecția: *PROZĂ*

Coordonator colecție: Daniel Baci

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TĂRȚAN, VASILE

Eu sunt tu și ne cunoaștem încă din nemurire /

Vasile Tărțan; pref.: Nadia Fărcaș

Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2024

ISBN 978-630-311-190-2

821.135.1

I. Fărcaș, Nadia (pref.)

© Vasile Tărțan

Toate drepturile sunt rezervate.

Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul editurii și al autorului.

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2024

Editor: Nadia Fărcaș

E-mail: office@edituraecou.ro

Telefon: 0745828755; 0364730441

www.edituraecou.ro

VASILE TĂRȚAN

EU SUNT TU
ȘI NE CUNOAȘTEM
ÎNCĂ DIN NEMURIRE

Expozeu eseistic asupra contemplațiunii
la portalul iluziei vieții și morții telurice

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2024

Cuprins

<i>Prefață:</i>	
<i>Ecoul amintirilor, meditațiilor, trăirilor și viselor lucide</i>	5
<i>Cuvânt-înainte</i>	10
Odiseea copiilor transcendenței	13
Status Quo ≈ Peccata Mundi	19
Spirit sau corp?	24
Reîntâlniri. În zorile deșteptării	27
Stratagama cailor troieni	41
Mirajul lumii și adevărata ei natură	47
Moartea – șocul învierii	53
Paradoxul temporal și treptele sisifice	
ale re-cunoașterii	65
Revelația portalului... ..	70
Yuya	74
Traietoriile tămăduirii sufletului de moarte	96
Ne regăsim mereu... cel târziu în plină nemurire.....	117
Exitus. Din vis în viață.....	126
Eu sunt Tu – cine sunt Eu?	139
Cerul este acum... ..	167
A cincea cameră a inimii –	
poarta către hiperspațiul multiversal	170
Lux aeterna	175

Odiseea copiilor transcendenței

„A fost odată ca niciodată”... Așa începe de regulă o poveste, sau un basm bine cunoscut din copilărie. Povestea noastră este de altă natură... E povestea luminii veșniciei adormite – aurul sufletului, descins din stirpea strălucirii celestei dăinuiri – a amintirilor, viclean ademenite sub aripa antediluvianului sfinx, păzitor al peșterii uitării până-n ceasul ultimelor zile de apoi, când se va fi pârguit dorul adevărăciunii pe pomul bătrânului său suflet muribund în noi... oamenii, și atunci vom putea înțelege propria noastră poveste incredibilă – cum se pare – un vis fără de sfârșit, al cărui protagoniști suntem noi înșine, fără a ne da seama că, furați de vraja jocului, a doua zi uitând de ieri – împrăștiți și sub alt nume, fremătând, ne aruncăm în noua mască și începem iar același vis de la-nceput, în vechea lume a cavernelor uitării...:

>Dincolo de hotarele cunoașterii, ale cugetării și speranței și dincolo de ceea ce pare a fi doar o imaginată fantazie, se întinde fantastica împărăție a împărățiilor luminii, a cărui Domn stăpânitor, încă din îndepărtatele veciilor vecii, este neasemuitul unic mare Împărat, peste măsură blând, atotputernic și atoateștiutor, neegalat în bunătate și înțelepciune, din al cărui imaculat zâmbet izvorăște lumina cea mai strălucitoare, revărsându-se neîncetat încântătoare, fericind împărăția nesfârșirii iubirii sale, învăluind-o într-o neconținută, gingașă, neînchipuit de tandră mângâiere.

Nu avea supuși defel, și toți nenumărații săi copii – zămisliti din cea mai faină splendidă sămânță a luminii, fiind iradierii ale sclipirii sale mult mai luminoase, decât incandescența tuturor sorilor laolaltă ce au existat și vor mai fi vreodată – trăiau din lumina ce o emana neîncetat, din veșnic nesecatul său izvor, explorând după voie, laolaltă, cele mai îndepărtate tărâmuri ale împărăției, fără a se pierde în fericirea fără de hotare a imensității ei, căci erau una cu tatăl lor și cu tot ce exista, nedespărțiți – veșnic indivizibili.

Nu cunoșteau nici „binele”, nici „răul” și în satisfacția trăirii absolutei lor crăiești echivalente, nu le lipsea nimic, căci Împăratul îi iubea pe toți deopotrivă – fără excepții, preferințe și favoruri – împărțind totul cu ei.

Împărăția, un paradis încântător, era o lume a celei mai curate bucurii, întinsă în nețărnumite constelate spații siderale, presărate cu zeiești pleiade, uimitor înveșnicite firmamente – divin astrale ființe, ce dăinuiau din eternități în oceanul ambroziei sublimei străluciri, în legănarea celestei splendori neumbrite de griji, de dezbinare sau divergențe, de întrebări, de ambiții sau dorințe – căci ele toate la un loc nu le erau în niciun fel cunoscute, nu aveau nici sens și nici însemnătate – erau inexistente. Acele adorabile ființe trăiau, gândeau, simțeau și comunicau în extatic-simbiotică unitate, erau un unic nesfârșit organism demiurgic de lumină, o singură nemărginită cosmică ființă, ce exista dintotdeauna în perfectă armonie și netulburată încântare, fără îngrădirile timpului, pentru care nu aveau nicio întrebuintare – nu le era cunoscut, nici necesar. Gândurile unuia erau numai-decât, fără niciun decalaj, prezente în fiecare, instant născute în propriul sine, iar sentimentele de dragoste, de acceptanță

și bucurie, îi dominau și străbăteau concomitent pe toți în egală măsură – în desăvârșită plenitudine. Necunoscând imperfecțiunea și nici nevoia de a vorbi despre noțiuni cuprinse în cuvinte, nu se puteau măsura cu ea și cu nimicul neexistent, neavând niciun criteriu de comparație: ei înșiși erau perfecțiunea.

Și așa trecură, sau nu, eoni și eoni, în nemăsurabile eternități – pentru ei doar o neînsemnată clipă – și după multe alte pururi veșnicii, unul dintre primii fii arhangheli răspândi tentant un vis ciudat al său „luci(nd)-fe(e)ric”, înviorător și straniu, prefirând în neatinsa puritate a liniștii netulburatei fericiri, ceva nou și absolut neobișnuit, ca un joc pueril, provocant, trezind interes în rândul celorlalți, prin aparentul său farmec ademenitor, extravagant și îndrăzneț, demn de încercat, demn de a fi luat în seamă...

Dorința de a fi „conștienți” de ei înșiși, dorința de a simți cum este să fie doar o frântură de clipă independenți și fără protecția și ocrotirea grijulie a tatălui... era născută!...

Împăratul știa că nici unul dintre ei nu-și dădea seama de unicitatea excepțională a incomensurabilei lor libertăți și a stării de inepuizabilă fericire, revărsată peste ei fără încetare de El însuși, ca un Duh al perfecțiunii, frumuseții și desăvârșirii. Dar în nesfârșita lui iubire pentru ei, acceptă hotărârea lor să se desprindă doar pentru un mic moment din siguranța îmbrățișării luminii sale, din fluxul îndrăgît al nesfârșitului, ca să facă experiența extremei limitări în „neviața” din afara împărăției – unde nu exista nimic. Din acel moment, apărură o altă realitate, imaginară, supusă timpului, care de atunci încolo avea să le măsoare clipele, multele – nu doar una, cum promisese... ci fatal de mulți,

mulți ani! Astfel aveau să cadă din abundența fericirii și seninătății, în haosul întrebărilor fără răspuns, în jalea și grija lipsurilor, a nesiguranței, a uitării – adânciți pentru multă vreme în iluzia despărțirii, în visul jocului dualității și al egoului – propriile neîncetate insuflări, ale noii lor individualizate egomane conștiințe: cugetul! Așadar, li se împlini dorința, desăvârșind „despărțirea” – îndoielnica (pentru ei, aparentă!) separare a inseparabilului...

Sosiți pe Pământ, uitară cu timpul că sunt făcuți în întregime din pura lumină a tatălui și nu pot fi nicicând și în niciun fel despărțiți de el, care văzând pericolul, le sădi în centrul simțirii ființei lor – în inimă – cel mai acut și complex freamăt al celei mai înalte, pure și curate iubiri a universului.

Experimentul deficitului, al carenței și imperfecțiunii, era așadar irevocabil în desfășurare și copiii, siguri că pe parcurs își vor aminti fără doar și poate de adevăr, ascultând în inimă vibrația purei iubiri părintești a tatălui – deșteptați, recunoscând coșmarul despărțirii, ușurați – se vor regăsi iarăși cu toții împreună acasă, în paradis, în templul adorației – ca și cum nu ar fi părăsit niciodată împărăția tatălui lor...

Dar unii dintre ei, mai înfierbântați și pasionați de joc – numai ca să vadă cum e „să te opui” –, refuzară să asculte de tatăl lor, Împăratul, orbiți de dorința de a fi mai mari și mai tari decât el, și întrerupseră contactul, să nu mai audă vocea Lui iubitoare și chemătoare, care le tulbura conștiința. Își împietriră inima, lăsând-o să se răcească, închizând toate ușile în fața luminii sale tămăduitoare. Acei câțiva, separându-se de ceilalți, deveniră regretabilii copii ai întunericului,

iar urmașii lor – imperatori, cezari, inchizitori și falși profeți... Astfel începu pe planeta copiilor cerului era domniei întunericului... <

...Și iată-ne ajunși în secolul XXI, la proporțiile istorice bulversante ale prezentului, faza contemporană a aventurii noastre pe Pământ, care continuă...

...Din perspectiva ecoului amintirilor comune ancestrale, împrăștiate prin ajutorul Câmpului Morfo-genetic, din dorința de a încuraja și de a da speranță – acolo unde pare să lipsească – în mijlocul deșertului uitării...

Status Quo ≈ Peccata Mundi¹

Există două versiuni ale Istoriei Lumii: una oficială, născocită, destinată învoțământului școlar – pe când cealaltă este Istoria secretă, care ascunde adevăratele cauze ale evenimentelor.

(Honoré de Balzac, 1799-1850)

...Într-o conexiune edenică a unei necrezute și nemai-auzite multidimensionale existențe, mult în afara închipuirii noastre conceptuale despre spațiu, timp, materie și energie, într-un punct unic absolut, al convergenței Conștiinței Divine cu toate manifestările și emanațiile proprii sale voințe – acolo, și numai acolo – („acolo” fiind sinonim cu o stare dinamică mereu creatoare!) suntem cu adevărat „acasă”, acolo suntem (în) viața (noastră) veșnică în sorgintea inepuizabilă, fără de sfârșit, a gândurilor întruchipate în plasma (spuma) cuantelor cosmice, alcătuitoare ale „realității” formelor, prin cuvântul potențat de puterea supranaturală a perpetuului Spirit Universal!

De acolo suntem de mult plecați, din motive de eminență însemnătate pentru noi, ca ființe umane cu limitările percepției noastre – un mister, realmente de nepătruns (deloc surprinzător, la multitudinea devierilor existenței pluriforme, enorm multistratificate supuse pe Pământ legii uitării, a amneziei!) – într-o lume făcută doar pentru noi așa cum ni se arată și o percepem, spre a nu ne simți radical despărțiți de

¹ Situație de fapt, sau Stare de lucruri; Păcatele lumii

cea de „acasă”... Era de la bun început o lume cu legi de funcționare stabile, de încredere, neschimbătoare, în care interacționau cauze și fenomene naturale, generând la rândul lor efecte necunoscute nouă, copiilor luminii: teamă, durere, tristețe și supărare. Dar mai erau prezente și bucuria și dragostea – sentimente care aveau oarecare asemănare cu cele de acasă, făcând să uităm puțin greutățile, șicanele și supărările de fiecare zi.

Visului îi dăduserăm numele nostalgic de „viață”, deși era ceva cu totul altfel, decât cea plină de senina bucurie fără griji, de „acasă”!

Din timp în timp pleca câte unul înapoi în patria noastră din cer și revenea după o vreme înnoit și înviorat, într-o altă înfățișare și numindu-se de fiecare dată altfel. Știind că nu suntem părăsiți sau izolați, deși straniu, ne plăcea jocul, căci așa aveam puțină schimbare, ne ocupam cu ceva nou și ne mai puteam bucura din când în când și de revederea cu tatăl și cu cei rămași „acasă” – cei care nu doriseră să părăsească casa părintească – de care, mereu, ne era un dor teribil.

După mult, mult timp, începuserăm să uităm ce ne adusesese și cum ajunseserăm aici... Și uitaram cine suntem în realitate. Astfel se strecură în noi o ciudată teamă față de „călătoriile” noastre, considerându-le frustrante și inutile: fără ele ne simțeam mai siguri, ne obișnuiserăm cu noi și cu „viața” noastră, și nu doream nicio schimbare – ne aveam pe noi și ne spuneam că ne ajunge – ne mulțumeam și cu puțin...

Cândva constatarăm mirați că unii – dintre cei care veneau înapoi, apoi cu toții, fără excepție, uitând totul – credeau că vin de prima dată aici (în „viață”) și nu mai știau să ne povestească nimic despre cei de „acasă”, despre Tatăl,

care ne iubea deosebit de mult, la fel ca și toți ceilalți. Și așa se înfiripă de-a lungul timpurilor convingerea că nu mai există nimic în afară de unica noastră „viață”, aici, pe Pământ: nimic înainte și nimic după ea! „Hai să ne bucurăm de ea cum putem mai bine”, gândea fiecare în sinea lui... Apoi, dacă venea vremea și dispărea câte unul... încercam să-l uităm fără prea mult succes, apăsăți de gânduri sumbre, de teamă și durere... Ne pierdeam mereu din vedere...

...Până în zilele noastre nu s-a schimbat mai nimic!... Lumea mare de afară nu are niciun interes să ne ajute. Unii știau dintotdeauna, că dacă am vedea așa cum este ea în realitate, din ce constă – ne-am vedea și ne-am percepe pe noi înșine ca ceea ce suntem cu adevărat, și totul s-ar dizolva, dezvelind uimitorul mister al puterii ce stă ascunsă în adâncul tuturor formelor lumii.

Pentru „ieșirea” din vis, din viața interpretată de noi ca „o donație unică și irepetabilă a Universului”, aici, pe Pământ, folosim un cuvânt preluat formal de aproape toți, cuvânt cu acceptanță simbolică îndoielnică, prin simpla lui semnificație cuplată din neștiință de cauză cu ideea ne bună că reprezintă definitiv și ireversibil sfârșitul absolut al existenței – completa iradicare a vieții, a tuturor formelor, aspectelor și stărilor ei de agregare energetică, sufletească și spirituală!

Prin cuvântul aproape tabuizat, „moarte”, ne exprimăm indirect neputința noastră de a întrezări vreo alternativă, o scăpare de la desființarea corpului fizic, abandonat de lumina energizantă a vivificării care îl locuise, privesc, la

care ți se pare o naivitate să crezi cu adevărat, într-o continuare, cât de cât conștientă și reală, sau cel puțin asemănătoare cu cea a vieții retrase din realitatea fizică a acestei lumi...

Prin stingerea vieții unei ființe umane, suntem expuși percepției unui fenomen tulburător, deprimant, sumbru și apăsător, făcând experiența constatării unei concomitențe a degradării corpului material, cu cea a dispariției energiei sufletești, a Conștiinței vitale, care, de fapt, nici mai mult, nici mai puțin, își încheie pe Pământ doar visul jocului dualității, al jocului egoului și tuturor experimentelor sale, trecând iarăși la starea agregăției inițiale originale, de ființă nemuritoare, care își reia cu mare bucurie călătoria astrală, eliberată din strâmtoarea corpului, a cărui utilitate se isprăvise, întorcându-se în diversitatea trăirii nesfârșitei sale fantezii, făcătoare de vise fără hotare.

...Apoi, urmând un anumit plan cosmic, coboară cândva iarăși în fluxul timpului și strecurat într-un nou înveliș material, revine expunându-se aceleiași proceduri a nașterii pe această planetă – oare a câta oară?... – ca ființă spirituală într-un corp uman muritor. Și încredințându-se protecției binefăcătoare a uitării, se scufundă în pseudolibertatea neutralității amneziei unui nou-născut (*tabula rasa*), demarând, din prisma eternității, un nou „joc”, care, pentru eul nostru pământesc însă, aflat în prima linie de front, este o luptă „pe viață și pe moarte”!

...Dar efectiv și în adevăr – nu este reală nici una, nici alta! În principiu, materia rezultă din Spirit, care, coborât în ea, o întemeiază, o pune în mișcare și interacționează cu toată magma telurică, scoarța planetei – gazda întregii faune și

flore și a celorlalte fracțiuni ale luminii individualizate: ființele umane – frați din același Spirit, din aceeași sursă metafizică universală, veniți și ei cu același țel pe Pământ.

Mai demult, când vorbeam de realitate, mă refeream la cea vizibilă și palpabilă. Apoi, cu cât mai mult căutam fascinația nevăzutului, mă invadeau punând stăpânire pe mine un fel de „amintiri” suprareale, ca niște prezențe venite de nu știu unde... – bucurii în valuri nejustificat euforice, inexplicabile, fără vreun motiv evident.

Mai târziu înțelesesem mecanismul, în fond atât de simplu: concentrându-ți atenția asupra unui lucru, îi dai putere chemându-l în existența ta, i te deschizi practic arătându-i calea, atrăgând spre tine energia de același gen, identică cu cea din tine (procedeu spiritual). Avizat – Universul oferă favoare dorinței tale... Deci atenție: tu decizi cum trăiești! Atragi întunericul sau lumina?

Astăzi s-au schimbat multe pentru mine: spiritualitatea în noi și cea de deasupra noastră (lumea luminii cerului) este realitatea adevărată, pe când, acest „aici” unde „trăim” este un fel de iluzie, dar una care pentru cele cinci simțuri pare să funcționeze după draconice reguli de strictă, temeinică și riguroasă gravitate – absolut efectivă și severă – între parametrii unei generale vulnerabilități și periculozități fizice substanțiale, autentice!

Asta are de a face cu misterul transcendenței, încarnarea noastră în structura compactă a materiei, proces care conține un element decisiv: amnezia. Ea te face să crezi că ești venit în lume pentru prima dată, că ea este singura realitate fizică, materială, din care privită, Conștiința ar fi (afirmă unii) doar un accesoriu, un „epifenomen al creierului”.